

227

позова за
мечето!

ПЪТЪТЪ НА ДОБРОТО.

- НА СТРАНАТА НА БОЖЕСТВЕННОТО!

3X година.

1 школна лекция на Т.мл.ож.кл.

5.IX.1930 г. петък 6.ч.с.

ИЗГРЪВЪ.

ПЪТЪТ НА ДОБРОТО.

ЖЕРТВАТА.-НА СТРАНАТА НА БОЖЕСТВЕННОТО!

САМО СВЪТЛИЯТЪ ПЪТЪ НА МЪДРОСТЪТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА.

ВЪ ИСТИНАТА Е СКРИТЪ ЖИВОТА.

Пишете върху темата: № 1. ПРОИЗХОДЪ НА ПРАВИТЪ ЛИНИИ.

Сега, какво разбирате вие подъ думата - ПРАВО МИСЛЕНЕ. Какво разбирате подъ думата - ПРАВА МИСТИЯ въ нейния общъ и специфиченъ ^{характеръ} ~~свещенъ~~? Допуснете, че вие имате двъ лица, нали, и тѣзи лица си иматъ свои желания. Всеко едно желание е единъ образъ. Вие се готвите за учителъ. Прѣдставете си, че тѣзи лица обичатъ бонбончета. Слѣдователно, тѣ сж учени хора за изслѣждане на бонбонитѣ. Допуснете, че А. има едно бонбонче, което е горчиво, а В. има сладко бонбонче, то е въ почивка. Какво ще забѣлжите въ вашитѣ изслѣждания? Че ^{второто} ~~изрѣкѣ~~ дѣте като вземе бонбона, че има едно проявяване на неговото лице, очитѣ му ще се отворятъ. Сега, кои сж причинитѣ за неговото проявяване на лицето? Които не знае, ще каже, естеството е такова на дѣтето, само то дѣте е блѣскаво, а който разбира психологията, ще намѣри, едно съответствие между лицето на дѣтето и бонбона. Той ще забѣлжи, че това дѣте като има бонбона, лицето му е блѣскаво, а като е безъ бонбона, лицето му има съвсѣмъ другъ изразъ. Сжщиятъ законъ имате и второто явление. Азъ наглеждамъ този примѣръ, за да се обясни единъ психологически актъ, който се срѣща въ живота. Въ първия случай пакъ се измѣня лицето. Имате нѣкой път недоволство на лицето, които не знаятъ, пакъ ще кажатъ: естеството му е та-
ково. Не. Това е единъ горчивъ бонбонъ. Всекога когато имате едно желание, което ви е прискѣ, което вие очаквате, веднага това желание се отразява на лицето ви, то произвежда единъ ефектъ върху васъ. Всекога, когато ви да-
датъ нѣкои горчиви бонбони, които не сж изразъ на това, което вие желаете, което вие искате, тогава пакъ имате извѣстни отбѣзци на лицето. Сега пси-
хологически, когато имате сладки бонбони, тѣ съкратяватъ мускулитѣ по единъ начинъ, а горчивитѣ бонбони съкратяватъ мускулитѣ по другъ начинъ. Всеки единъ горчивъ бонбонъ веднага ще изкриви мускулитѣ, лицето произвежда една малка дипломация, огъване, а приятнитѣ бонбони произвеждатъ други съкратявания. Сега питами, по кой начинъ става това? Единъ бонбонъ има ли това съзнание, или нѣмаква прѣдонисълъ? Нѣма никакво съзнание. Но този бонбонъ който нѣма/никакво съзнание, цомъ се допре до езика ти, веднага той произвежда едно движение у тебе, и ти говори много работи. Значи, произвежда нѣ-
какво впечатление вътрѣ.

Щом турите единъ горчивъ бонбонъ на езика, веднага той ще произведе това горчиво впечатление. Питамъ какво е това чувство, което си придобилъ отъ бонбона? Значи, все таки бонбона е далъ нѣщо отъ себе си. И хубавитъ сладки тѣ работи сж дали нѣщо на тебе. И сладкиятъ бонбонъ е далъ нѣщо на тебе, и горчивиятъ бонбонъ е далъ нѣщо, и двата сж щедрни, и двата тѣ възпитава; Единиятъ като готуришъ на езика си, те възпитава, и другиятъ като го туришъ и той те възпитава. И двамата постъпватъ по единъ и сжщъ начинъ. Единиятъ казва: азъ съмъ ученъ да давамъ, и другиятъ дава. Но отъ единия каквото се вземе е доволенъ човѣкъ, а отъ другия каквото се вземе, не е доволенъ. Питамъ сега, защо именно щедростта на единия бонбонъ не се оцѣнява? На горчивия бонбонъ щедростта не се оцѣнява. А той нѣкой път дава по-изобилно? Сега, по отношение на здравитъ хора сладкиятъ бонбонъ сж на мѣсто, горчивиятъ не сж на мѣсто; а по отношение на болнитъ хора, горчивиятъ бонбонъ сж на мѣсто, а сладкиятъ не сж на мѣсто. Сладко може да се даде само на единъ здравъ човѣкъ, а горчивото — на единъ боленъ човѣкъ. Горчивинитъ въ живота носятъ лечебни свойства. Тѣ организиратъ нѣщата. Нищо повече. Чисто питатъ, защо сж тѣзи горчивини? Горчивината това е единъ специалистъ по известна наука. Това е единъ акордиоръ, като дойде той, той може да бѣде или лекаръ или учителъ, който носи съ тоягата си сто % животъ. Акордиоръ е учителъ. Намѣри нѣкой ученикъ, разгласена е струната на пианото, той тури ключа отъ тукъ отъ тамъ, и работитъ се оправятъ. Който разбира, че каже: отличенъ е този учителъ! А който не разбира, че каже: занимава се този учителъ, носи си една тояга и само изтупва праха на ученицитъ си. Че и това е едно изкуство. Акордиорство е това, сондажъ. Ако той не тури тоягата си да изкъсва праха, ученикътъ не може да напредне. Да вземемъ примѣрътъ съ сондата. Нали нѣкои тургатъ една сонда, и послѣ изкарватъ вода отъ тамъ. Това сж аналогични явления. Аналогични явления сж слѣдующитъ; Като направили най-напредъ платното, училиц го на закона, да бѣде изпънато, да се отвори за вѣтъра, не да се затвара. Турили го на гимиджийската лодка, то се опънало, като духналъ вѣтъра, и лодката тръгнала. Обаче, други взели това платно и го направили на чувалъ, и казали, той ще бѣде правенъ. Въ първия случай, като намѣрили платното отворено, всички се радвали на това. Въ втория случай като намѣрили чувала затворенъ, всички съжеляватъ, и почнали да сждятъ хубиитъ че въ втория случай е било затворено. А въ първия случай, всички го хвалятъ, че е отворенъ. Сега, защо въ първия случай платното било похвалено, че било отворено, а въ втория случай, платното не е похвалено? Нали нѣкой път природата казва на човѣка: бѣди отворенъ! А нѣкой път

ти казватъ: с, затвори се! Питамъ сега, защо човѣкъ трѣбва да се отвори, и
защо трѣбва да се затвори? Може ли човѣкъ да биде отворенъ? Не може. Всич-
ко у човѣкъ, което има е все затворено. Отворенъ отчасти е само за нѣкои
прояви. Какво подразбира, да се отвориш, и да не се отвориш? Много пъти
ще бидеш отворенъ като платното на генията отъ горѣ. Но ако това платно
е намазано съ нѣкое масло, което нѣсно се изпарява, но е цѣнно това масло,
тогава? Значи, има нѣвѣстни платна, които сѫ цѣнни. Тогава, ако се отвори то-
ва платно, дали маслото ще се изпари? Слѣдователно, има единъ елементъ, кой-
то платното може да изгуби. Вслѣдствие на това казватъ, че платното трѣбва
да биде прибрано и затворено. Та психологически ние разглеждаме така:
какво лошо има въ това, човѣкъ да биде отворенъ или затворенъ. Запр. вие
кога сте отворени? И могатъ ли нѣщата да бидатъ отворени въ този случай,
казватъ
дѣто (природата казва) на човѣка: биди отворенъ! Може ли човѣкъ да биде от-
воренъ? Не може. Какво лошо има човѣкъ да биде отворенъ или затворенъ?
Всичко у човѣка, което има, **всѣ** е затворено. Отворени сѫ само отчасти нѣ-
кои прояви, но онѣзи вътрѣшни процеси, които ставатъ у човѣка, напр. въ
врѣме на гнѣвъ у човѣка, могатъ ли да бидатъ отворени? Това, което става въ
неговото сърдце, може ли да биде отворено? Нѣкои отъ неговитѣ прояви могатъ
да бидатъ отворени; ако подъ думата отворени, ние разбираме нормалнитѣ про-
яви на човѣка да бидатъ ^{отчасти} **знани**, да знае човѣка какво става у него, да. По
какво можемъ да знаемъ какво става у човѣка? По какво познавате вие човѣка
Какъ го познавате? Или нѣкой път казвате, азъ го познавамъ. По какво?
По очитѣ. Сега, какъ познавате единъ човѣкъ по очитѣ, дали е разположенъ ^и
или не? Да впрочемъ по думитѣ, какъ ще познаете единъ човѣкъ, дали е доволенъ
или не? Какъ заговаря довольниятъ човѣкъ? Довольниятъ човѣкъ всекога започ-
ва съ обикновенитѣ думи. Можете ли да ми кажете, съ какви думи започва чо-
вѣкъ, който е доволенъ отъ себе си? И другъ, който не е доволенъ, той съ как-
ви думи ще започне? Ако и двамата сѫ екскурсионти, и излѣзватъ навънка,
какво ще речатъ тѣ? Единиятъ веднага ще каже: отлично е врѣмето, хубаво е,
доволенъ съмъ. Другиятъ ще каже: врѣмето не е хубаво, облаци има, това онова
все ще напърви нѣщо, отъ което да не е доволенъ. Питамъ сега, защо единиятъ
намира, че врѣмето е хубаво, а другиятъ не намира, че е до тамъ хубаво? Еди-
ниятъ констатира, че облацитѣ сѫ точно на нѣстото си, а другиятъ намира, че
има нѣщо изгледно, той намира, че едни кон сѫ нѣста не сѫ хубави, а онѣзи, кой-
то е разположенъ, всичко намира, че е хубаво и се радва. Другиятъ намира из-
вѣстни кривини не сѫ на нѣстото си, тѣзи нѣста не сѫ хубави, а първиятъ ги
намира точно на нѣстото си.

Единият е недоволен, другият е доволен. Сега, ако вие пренесете тези образи, да кажем, че всички вие на земята сте все екскурсионти с раниците си. И според мене, животът това е вселената. Някой казва: не струва този живот. Виждали ли сте живота? Най-реалното нещо, това е животът. Животът може да го стеснява, може да го целува. И това (показва стола), всичко е все животът. Питам, защо много вие сте недоволни от живота? Някой казва: лош е животът. Добър. Ако животът е лош, тогана вие какъв сте? Под думата лош е животът, ние разбираме въпросен смисъл, оръжията хора, с които ние живеем, са лоши. Ако на мен ми вземат сладкия бонбон, този човек, който ми го е взел, е лош човек. Добър. Ако в дадения случай, мен ми вземат горчивия бонбон, този човек за мен е добър човек. В дадения случай, ако на болния някой даде горчив бонбон, той е добър, или по-значно, доброто; ако му даде сладкия бонбон, той го залъгва, не е добър човек. Питам тогава, дъ е моралът, с който вие разполагате? Кое е доброто? Това относителното добро? Нали казват, относително е доброто. Може да се измени. При известни условия са добри. При други дадени условия, известни неща не са добри. Тъй че плюс и минус се менят. Кое в дадения случай е било минус, в следващия случай се превръща на плюс, и обратно, което е било плюс, после става минус. Изменя се ролята. Следователно, при разумния човек, ние разбираме, така се нареждат нещата. Онези, които разбират процеса на природата - когато всяко нещо е поставено на своето място, това е добро. Когато горчивият бонбон е само за болния, и сладкият бонбон е само за здравия, те са на мястото си. Следователно, здравият човек може да каже, горчивото не е за мене. Тогава, ако вие не запитате, не може ли без страдания? Може. Кога? Когато си здрав, няма нужда да страдаш. А когато си си здрав, тогава и страданията са на място. Страданията са една предпазителна сила, и хитър да те предупреди, да не загубиш живота си. Затова трябва да страдаш. Защо страдаш предпазителна нитка е да не загубиш живота си. Защото загубата на живота това е най-голямата загуба, която ти може да има. Ако искате да знаете целите на природата. Природата всякога чрез страданията предупреждава разумните същества, че те се приближават към една област, която е опасна за тяхното съществуване. И затова искате страданията, за да видоизменят тяхното поведение. Сега някой от вас може да зададе въпроса: не може ли по друг начин да се устрои животът? Тогава, има една премия дадена за всички учени хора, въвременния културен свят, онези, които може да измислят един план, по който може животът да се устрои по друг начин без

страдания, ще получи най-голямата прѣмия. Да се създаде значи, животътъ безъ
страдания. Който отъ васъ може да даде единъ такъвъ проектъ, той ще бѣде
най-богатиятъ човѣкъ. Нека всичкиятъ учени хора ~~бъ~~ свѣта, отъ каквато ка-
тегория и да сѣ, да дадатъ единъ такъвъ планъ сега, най-голямата прѣмия ще
се даде, на милиони възлиза тя. Сега всеки единъ отъ васъ нека направи единъ
опитъ да ~~из~~ измисли, по кой начинъ може да се създаде или устрои животътъ,
че да бѣде безъ страдания. Защото всички все страдате, и все се оплаквате.
Намѣрете сега единъ начинъ, по който страданията съвършено да се изолиратъ,
или да се прѣмахнатъ, да се отдалечатъ.

Другото положение. Имате жгълтъ А. За да се образува извѣс-
тенъ жгълъ нѣкъдѣ, колко условия сѣ потребни? (трѣбва да имаме ~~и~~

А. — най-малко три точки, и третата точка да е обща за другитѣ двѣ).

В. — Сега, новото опредѣление, кога се образува извѣстенъ жгълъ? Или
при какви условия може да се образува жгълъ? Азъ ще поставя въпроса малко
по друго яче. Най-първо тѣзи двѣтъ линии ще ги поставя успоредно. А. и В.
Докато тѣзи двѣтъ линии вървятъ успоредно, никакъвъ жгълъ не може да се
образува. Но при най-малкото отклонение на тѣзи двѣтъ линии въ извѣстна
посока, ще се образува прѣсичане, ще образува жгълъ. Или казано, когато пра-
вата линия достигне крайния прѣдѣлъ на своето продължение, защото жгълъ
се образува кѣдѣ? Това е точка ~~и~~, това е граница ~~и~~, когато правата линия се
продължава, когато силитѣ върватъ въ едно направление, и достигнатъ своя
краенъ прѣдѣлъ, по-надалече не могатъ да отидатъ, ще взематъ друга посока,
ще се прѣсекатъ, тѣ всѣкога ще образуватъ единъ жгълъ, защото жгълъ се обра-
зва само когато извѣстна сила достигне крайния прѣдѣлъ на своето движе-
ние, по-надалече не може да отиде, освѣнъ по друга посока. ~~Слѣдователно~~, отъ
геометрическо гледище, плоскостта е крайниятъ прѣдѣлъ на всичкитѣ прави
линии. И слѣдователно, тѣзи прави линии взиматъ направление перпендикулярно
Когато правата линия достигне крайния прѣдѣлъ, за да се образува нова насо-
ка на нейната дѣятелностъ, тя трѣбва да направи едно прѣчупване. Въ това
прѣчупване ще се образува плоскостъ. ~~Слѣдователно~~, линиитѣ на плоскостта
сѣ перпендикулярни къмъ първото положение, отъ което тѣ сѣ излѣзли. Сега,
отъ този законъ азъ искамъ да извади ~~он~~ психологически моментъ. Ти вър-
вашъ въ извѣстна посока, но дойдешъ до единъ краенъ прѣдѣлъ, и това, ~~което~~ ви
наричате: не искамъ да прѣчупвашъ характера. Ти си достигналъ до крайния
прѣдѣлъ на своята дѣятелностъ. Какво трѣбва да правите? Какво си постигналъ
Да допуснемъ имате извѣстенъ прѣдметъ, това е въ разсѣждението, ржката ви е
една права линия, вне продължавате ржката си до прѣдмета,

измѣрвате далечината на прѣдмета и дължината на вашата ръка, но вашата ръка не може да се проточи безкрайно, и слѣдъ като проточите ръката си до крайния прѣдѣлъ на нейната възможност, и като хванете прѣдмета, който искате да хванете, какво ще стане съ васъ? Ръката ви ще се прѣчупи, (У. згъва ръката си до лакета). Азъ мога да ви прѣведа и другъ примѣръ, какъ се образуватъ ^{крив} изгъватѣ линии? Какъ се образуватъ прѣчупенитѣ линии? Азъ ви казвамъ известень прѣдметъ, протягамъ си ръката, слѣдъ това згъвамъ ръката, доближавамъ прѣдмета. / Следователно, всички движения въ природата по права линия, това сж все разумни линии, разумни движения. Тя не е една рѣчна линия, но правата линия, тя е опрѣдѣлена само по себе си. / Следователно, въ всичкитѣ свои ограничения, все се образуватъ тия прѣчупвания на жглитѣ. Сжщото нѣщо е и съ окото ви. Да кажемъ, вие проектирате известень лъчъ въ известна посока, но щомъ вашиятъ лъчъ достигне прѣдмета, който вие обичате, веднага става едно прѣчупване въ окото, и прѣчупване на този лъчъ, който вие изпращате къмъ прѣдмета. / Вследствие на това, въ васъ се заражда едно обратнo желаніе, обратенъ процесъ, щомъ пожелаете да вземете прѣдмета, това показва, че въ желанието вече има едно прѣчупване на свѣтрината, която е излѣзла отъ васъ. Свѣтлината по сѣкия начинъ показва пакъ едно прѣчупване. Следователно, всеки единъ жгълъ, показва, че у човѣка има вече едно желаніе да вземе ^{единъ} прѣдметъ. Ако азъ напиша така: това сж все желанія. Ако това желаніе, да кажемъ желаніето А. е обрнато съ върха си къмъ изтокъ, а отвора на жгъла е обрнатъ къмъ западъ, какъ ще го изтъкувате? Ако двама хора сж обрнати съ острието си къмъ изтокъ, а съ отворената си частъ сж обрнати къмъ западъ, ето какъвъ е законътъ: тѣ ще започнатъ добръ и ще свѣтатъ добръ. В. Ако този жгълъ е обрнатъ къмъ западъ съ върха си, това показва, че тѣ сж на физическото поле, ще започнатъ едно прѣдприятіе много добръ, двамата добръ се соединили, гугуцотъ си, но азъ мога да имъ прѣдскажа, казвамъ имъ, вие започвате добръ, но като станете идейни, единъ день тази работа ще се свърши злѣ, като дойдатъ на изтокъ, и ще се разединитъ. / Сега вие можете да запитате, защо е така? Азъ ще ви запитамъ втори въпросъ, защо тѣлата падатъ? Защото има налѣгане надъ тѣхъ. / Вие казвате, че тѣлата се привличатъ. Въ свѣта нѣма никакво привличане, никога тѣлата не се привличатъ! Какво ще кажете вие на това? Ако азъ взема двама души хора, че ги блъсна, какво ще кажете вие, тѣ привличатъ ли се или се срѣщатъ? Да кажемъ, вземе двама ви, че ви блъсна, и вие се срѣцнете, обичате ли се, привличате ли се? Ако двама хора се обичатъ, послѣ се ударятъ тѣзи линии, и вие казвате: тѣ не се обичатъ вече

Вие не разбирате явленията. Доидатъ тѣзи двамата души, които се обичатъ, като се блъснатъ, тѣ се изхвърлятъ пакъ въ противоположни посоки, послѣ казватъ, че не се обичатъ. Вие не разбирате законитѣ. Азъ, който разбирамъ законитѣ на иглитѣ, казвамъ, тѣзи двѣ тѣла иматъ налѣгане, но нѣматъ привличане, защото, ако се привличаха, тѣ трѣбваше да останатъ на едно мѣсто. Тѣ не се привличатъ, налѣгане има между тѣхъ. Следователно, тамъ дѣто има налѣгане, не може да има привличане. Не може да има обичъ, дѣто има налѣгане на желанията. Дѣто има двѣ противоположни желания, тѣ се отблъскватъ. Законътъ е такъвъ, ако една гугумена топка я хвърлите, и тя се удари о земята, какво ще стане? Тя ще се удари, и послѣ пакъ ще отскочи, и пакъ ще се удари о земята, и пакъ ще отскочи. Следователно, ако днѣ ваши желания, които едновременно се зараждатъ вътрѣ въ васъ, и вие не можете да ги съпоставите, да ги примирите тѣзи ваши желания, това показва, че тѣзи желания не сж ваши, тѣ сж чужди; това сж двѣ желания, които иматъ напръжение, налѣгане у васъ, и вие трѣбва да се освободите отъ тѣхното дѣйствие. Когато вие казвате, че трѣбва да се освободите отъ двѣ ваши желания, подразбираме, двѣ ваши желания, които постоянно се бълникатъ, не можете да ги турите въ никаква дѣйностъ, не можете да ги използвате, освободете се отъ тѣхъ. Схващате ли каква е мисълта? Да ви прѣведе единъ примѣръ. Разправя се въ единъ разказъ, въ единъ английски параходъ, въ по-новитѣ врѣмена, дѣто били образувани тѣзи скорострѣлнитѣ оръдия, модернитѣ съ колелета, топове. Но по едно невниманне на кораба, на яхтата не сж били завързани добри колелетата съ верига, и тѣзи двѣтѣ оръдия, които сж били на кораба, едното отъ едната страна на кораба, другото отъ другата страна, тѣй не вързани добри, освобождаватъ се отъ веригитѣ, и като погледнеше, едното отъ едната страна, тѣр тѣр тѣр, другото отъ другата страна тѣр тѣр тѣр, и всички сечудатъ, търсатъ начинъ какъ да ги спратъ. Всичкитѣ моряци се виждатъ въ чудо, не могатъ да ги спратъ, маршируватъ тѣзи оръдия.

Та казвамъ, по нѣкой път нѣкои ваши желания мязатъ на тѣзи оръдия, които обикалятъ отъ единия край на кораба до другия. Най-послѣ тѣ сполучватъ да ги спратъ по нѣкакъвъ начинъ; но цѣлата куварта е била изпочупена и много работи на нищо не замязали. Сегашниятъ моралъ мяза на такова нѣщо. Имашъ нѣкое желание, което мяза на такова оръдие съ колелета. И ако се развива твоео море, твоята верига може да направя голѣми пакости, ако ти не я завържешъ здраво. Та, законътъ е такъвъ, когато имате двѣ противоположни желания, които иматъ своето налѣгане отъ нѣкое друго същество отъ вътѣнка, зашто не всички желания сж ваши, вие можете да бъдете носители на едно желание, което произтича отъ нѣкое друго същество. Това желание е минало и въ вашето

съзнание, може да се явява като нѣкоя ~~х~~комета, и да го наблюдавате, то не вли-
за въ вашата система, нито пъкъ това желание иде за нѣкоя ваша полза. То си
има съвсѣмъ друго прѣдназначеніе. Слѣдователно, съ такива желанія, тѣ сж врѣ-
мени прояви на живота. ~~Да~~ кажемъ, нѣкой човѣкъ иска да стане виденъ, да бѣ-
де знаменитъ, възможно ли е това? Да бѣдешъ знаменитъ, това е желание на нѣ-
кое много висше същество, което иска да бѣде знаменито, и у тебе се зароди
желанието да бѣдешъ знаменитъ, да бѣдешъ философъ, но това желание не е твое.
И слѣдователно, въ този случай ти ще изгубишъ врѣмето си, или ще станешъ
просто като една спомагателна линия на това съзнание. ~~Ако~~ ти разбирашъ и
се координирашъ съ това същество, и помагашъ за неговата слава, добръ; но
ако ти искашъ да станешъ знаменитъ, и вземешъ това желание като твое, ти ще
изгубишъ цѣля си животъ напразно. ~~Затова~~ се казва, не се старай да реал-
лизирашъ желанія, които не сж твои, които не принадлежатъ къмъ твоя животъ.
Това желание все досега реализира нѣкъдѣ въ свѣта. Всѣки иска славата да бѣ-
де негова. Обаче да толкова доколкото ние разбираме дадения случай, дотол-
кова ние можемъ да използваме нѣщата, които сж създадени за насъ, и дотол-
кова тѣ иматъ отношение къмъ насъ. Но когато ние искаме да убедимъ хората,
да кажемъ, ако се потаме, тѣзи нѣща кой ги създаде? Или ако като поглед-
нешъ земята, и кажемъ: това всичко наоколо знаешъ ли кой го създаде, то съм-
нямъ. Ами тази култура отъ миналото, знаешъ ли кой я създаде? Пакъ съмъ азъ.
Сега, това твърдение на тѣзи факти вѣрни ли сж? Не. Даже този фактъ на човѣ-
шката красота, която хората сега иматъ, и тя е назаемъ взета. Че е назаемъ
взета, азъ да ви докажа това. Това, което е твое никой не може да ти го взе-
ме, то е реално само твое. Това, което никой не може да ти го вземе, това е
твое. Ти за него си работилъ. ~~И~~ това, което принадлежи къмъ твоето собствено
съзвоние, нѣкое същество не е въ състояние да ти го вземе; а това, което не е
твое, всѣки може да ти го вземе, ~~има~~ една властъ надъ тебѣ, искашъ не искашъ
ще го дадешъ. Слѣдователно, цѣмъ красотата могатъ да я взематъ, назаемъ си
я взѣлъ. Цѣмъ твоята интелигентностъ може да ти се вземе, назаемъ си я взѣлъ.
Цѣмъ твоята сила може да ти се вземе, назаемъ си я взѣлъ. Нали нѣкои казватъ:
изгубилъ си силата. Или - ама азъ едно врѣме бѣхъ по-уменъ. ~~Цѣмъ~~ си изгубилъ
тази интелигентностъ, тя не е твоя. Само това, на което всѣкога можешъ да раз-
читаешъ, то е твое. Това е собствения ти капиталъ.

Та казвамъ, сега тѣзи прѣходнитѣ състоянія, които вие прѣтърпя-
вате, като се разочаровавате въ живота, показва, истината, че капиталътъ, съ
който оперирате, не е вашъ; какво има да се безпокоите, че сж дошли да си взе-
матъ това, което не е ваше.

Та сега ще прилагате новия начинъ. Нѣкой пътъ вне се чувствувате нещастни. Казвате: изгубихъ си мира. Цомъ си го изгубилъ, значи, този миръ не е твой. Онзи, който ти го е далъ, си го е взѣлъ. Е, какво да прави? Ще идешъ да помогнешъ да ти го върнатъ пакъ. Казвамъ сега, тѣзи противорѣчия, които съществуватъ въ свѣта, трѣбва да намѣрите ваши ли сѫ. Най-първо трѣбва да имате една нова философия, едно ново разбиране на живота. Казва нѣкой - много страдамъ. Ама много се радвамъ. Хубаво. Питамъ тогава: не могатъ ли да взематъ страданието ти хората? Е, искамъ да ми го взематъ. Значи, той търси да даде нѣкому страданието си. Той търси да намѣри нѣкой, че да му го тури на гърба, че да се освободи отъ него. Пъкъ цомъ дойде да щастнето, хората не го даватъ. Цомъ ти искашъ да се освободишъ отъ твоего страдание, тогава и отъ много радости трѣбва да се освободишъ. Въ прир. дата съществува едно съотвѣтствие: на всѣко страдание съотдѣтствува и една радостъ. Ако ти искашъ да се освободишъ отъ едно страдание, трѣбва да се освободишъ и отъ една радостъ. Пъкъ има и страдания, които сѫ собствено наше произведение, и отъ тѣхъ по никой начинъ не можешъ да се освободишъ; но и отъ радоститѣ си тогава, които съотвѣтствуватъ на тѣзи страдания не можешъ да се освободишъ. Тѣ сѫ собствено твои. Има тогавасамо единъ начинъ, въ насъ страданието и радостта се проявяватъ по нѣкой пътъ, за да се прояви една собствена наша радостъ, ние трѣбва да разрединъ радостта съ страданието, тогава се проявява живота. Казватъ може и безъ страдание въ живота, но тогава трѣбва да съединимъ радостта и страданието. Казва: всѣко страдание трѣбва да изчезне. Но и всѣка радостъ и тя трѣбва да изчезне. Има единъ животъ, който може да се прояви безъ страдание. Но тогава живатътъ ще бѣде и безъ радостъ. Опишете ми тогава, какъвъ бѣе този животъ безъ страдания? и безъ радостъ? Прѣдставете си едно състояние, и то слѣдущето: тебе ти донесатъ най-хубавата дреха, какъвато човѣкъмниятъ умъ може да си прѣдстави. Зинатъ ти дрехата, тебе ни най-малко не ти мръдва лицето. Донесли я и я взѣли, и въ единото и въ другото ^{положе} ~~изстояние~~ ^{положение} ти имашъ едно и също състояние. Въ сегашното състояние, ако ти взематъ дрехата, ти викашъ, нѣщо ти мръдне отъ встрѣ, отъ това могатъ да ти прокапатъ и сълзи отъ очитѣ ти. А слѣдъ като ти дадатъ дрехата, ти се зарадвашъ въ сърдцето си, и ходишъ да разправяшъ затова. Първото състояние се отличава по това, че като ти донесатъ дрехата, и като ти я взематъ, ти седишъ въ едно и също положение. Сега азъ правя своитѣ заключения, казвамъ, нему му е все едно, дали му даватъ дрехата или му я взиматъ, нему му е еднакво, не безразлично. Защо въ безразличието, то е едно състояние пакъ на недоволство. Безразличното не е философия. Въ него все има едно вътрѣшно недоволство.

Понемже той е опиталъ веднажъ горченинитъ, и втори пътъ той не иска да го
лъжатъ, не идва да се опита въ същитъ страдания. Но все таки онзи не може
да гледа спокойно, не че гледа безразлично, но не иска да се оплете, казва:
много пъти съмъ страдалъ отъ това. Безразлично ти е, значи, не искамъ да пра-
вя опитъ. А онзи, който има дрехата, той има друго състояние. Има едно състо-
яние, дѣто човѣкъ и радоститъ и скърбитъ не го интересуватъ. Но въ негово-
то съзнание има една идея много по-висока, която поглѣща неговия умъ, че
той на тѣзи работи не обръща внимание. И той само погледне спокойно на тоя
на съвремененъ свѣтъ и казва: тѣзи хубавитъ дрехи, дайте ги на
другъ. Едно време азъ ги желяхъ, не дойдохъ на врѣмето, пък сега ми сж
непотрѣбни. Сега вече имамъ нѣщо много хубаво, по-високо отъ това, дайте тѣ-
зи дрехи на единъ, който може да се радва на тѣхъ, тѣй както азъ едно време
Това вече не е индиферентностъ. Този човѣкъ не е и безразличенъ, но въ нег-
има вече една друга радостъ. Той казва, дайте ги на другъ. Въ него има най-
големата благо, която по-напредъ цѣло да му бже нечастие. Та казвамъ, това
е отношение въ вашия умъ. Искамъ да ви наведа една мисълъта; не можете
да спрете въ дуната си едно желание, не да го изпълите, нѣма какво да се изпъли то.
Защото, ако ви донесатъ най-хубавитъ дрехи, и вие ги хвърлите, и кажете: не
ми трѣбватъ тѣ, това показва, че у васъ има едно негодувание. На този, който
ги носи, вие нѣма да си преднете крака, нито окото, само че му кажете: много
отъ хубави тѣзи дрехи, воничко това е много хубаво и добро, но дайте ги други
му. Казвамъ, въ християнството и всички тѣзи модерни спосабатели, които пишатъ
, тѣ искатъ да изнесатъ тази идея на самопожертвование, че като дойде нѣ-
що, ти да бъдешъ готовъ да се откажешъ отъ него.

Сега да ви приведа другъ единъ примѣръ на васъ младитъ. Той е
слѣдурцинитъ. Представете си, че нѣкоя млада жена се е влюбила въ единъ отли-
ченъ и красивъ момъкъ, най-красивия момъкъ, който съществува въ свѣта. Влюб-
вила се е така, че сърцето ѝ се запалило отъ 4-тъ вранца, и гори по вонич-
китъ правила, отъ пезитъ до главата, свѣти като свѣць; но по едно отечение
на обстоятелствата, този момъкъ и попадналъ подъ угладно дѣло за прѣстѣпле-
ние, и го осъждатъ на смъртъ. Но по друго едно стечение на обстоятелствата
една княжеска дъщеря, на която бабата управлява цѣлата държава, се е влюбила
въ него, и му казва, ако ти можешъ да се агодишъ заради мене, че те пуснатъ.
Тогавъ идатъ при тебе и ти казватъ: какво искамъ, твойтъ възлюбленъ да го
обѣсатъ, или да го пуснатъ живъ? Да го обѣсатъ, значи, той ще остане вѣренъ
на тебе, да го пуснатъ живъ, :той ще изневѣри. Другото положение. Ако го
обѣсатъ, за тебе ще се констатира, че ти си единъ егоистъ, не разбирашъ зако-
на на жертвата.

Ти не искаш да пожертвуваш, а искаш той да пострада, а ти да не пострадаш. Въ втория случай ще се опита закона на жертвата, - да го пуснат жив. Това показва, че ти си разбрал закона на жертвата, казваш, нека го пуснат макар и друга да го вземе. Аз само като го виждам, той като живее, менъ ^{ви} ще ми бъде приятно. Питамъ сегасостритъ, вие какво ще направите? Ще пуснете ли момъка да живее, или искате той да умре? Вие сега ще кажете: да живее! Е, хубаво. Това е външната страна, практически или материално изказана идеята. Но тази драма е, която постоянно става въ всеки единъ отъ вас. Нима човѣкъ въ свѣта, въ който това драматическо чувство да не става. Единъ фактъ, който е вѣренъ, въ всички линии е вѣренъ. Не въ букваленъ смисълъ, но въ душата на всѣки единъ човѣкъ се явява мисълъ да го обясатъ ли, или да не го обясатъ, да го пуснатъ. Седишъ ти и не можешъ да рѣшишъ, да пожертвувашъ ли нищо отъ себе си, или да оставишъ това чувство. Много лесно е да кажешъ: нека живее, нека го освободятъ. Ама ще страдашъ. Но страданието въ този случай по-друго яче ще страдашъ, това показва, че си разбралъ закона на жертвата. По-добъръ е въ този случай, ти да страдашъ, а той да бъде живъ. Нищо повече!

Та казвамъ, всички вие сте призвани и въ науката и въ разбиранията на живота на тази жертва. Вика отъ това животътъ нима никакъвъ другъ смисълъ. Ако ти въ дадения случай оставишъ този момъкъ да бъде обясенъ, той може да си заине по своето предназначение, може да пострада както Христосъ е умрѣлъ на кръста, но същевременно това показва какъ е егонистиченъ народъ бѣха евреитъ, и какво управление имаше римскиятъ народъ. Кой днесъ може да похвали евреитъ за разпъването на Христа? Кой държавникъ днесъ може да похвали римската империя? Следователно, фактътъ, че могатъ да обясатъ най-красивиятъ човѣкъ заради нищо и никакво, това показва, че онѣзи сж ставали един егонисти, а Христосъ е станалъ единъ издрецъ. Следователно, ако ние не разбираме дълбокия смисълъ на живота, ние не можемъ да бъдемъ идеално морални. Вече се изисква единъ новъ моралъ. Та въ всички ви трѣба да има единъ новъ моралъ. Това е новиятъ моралъ. Това сж потребнитъ очертания, това е което се очертава сега въ съзнанието на съвременното човѣчество. И всички писатели почватъ да нахвърлятъ известни линии въ своето съзнание. И въ вашето съзнание почватъ да се появяватъ тѣзи идеи. Право е, че трѣба да започне ~~едни~~ новия животъ. А новиятъ животъ, той е животътъ на жертвата. Най-правилното разбиране на жертвата е, когато разрѣшишъ едно голѣмо противорѣчие въ душата си. Вземете идеята за Бога, да служишъ ли на Бога, или не? да служишъ ли на човѣчеството или не? Или да служишъ ли на себе си или не?

Въ тази мисъл да служиш на себе си, това подразбира да служиш на Божествено у себе си. Ако ти не подразбираш да служиш на Божественото въ себе си, тогава животът не може да бъде разбранъ.

Сега, каква е основната идея? Да пръведе конкретно. Азъ обичамъ да бжда конкретенъ, не само символи. Какво подразбирамъ азъ подъ момата и този момък? Следующето: Момъкътъ това е Божественото у тебе. Момата, това е Божественото у насъ ^{у насъ} ^{въсѣкога} си ти човѣкътъ. По едно стечение на обстоятелствата Божественото става жертва за нищо и никакво. По нѣкой път Божественото у тебе е осъдено да го обѣсатъ. И отъ тебе зависи да го окачатъ ли или да го пуснатъ, да го освободатъ. Та това подразбирамъ, НИКОГА НЕ СТАВАЙТЕ ПРИЧИНА БОЖЕСТВЕННОТО У ВАСЪ ДА ГО ОСЪДАТЪ! Жомъ се е влюбилъ княжеската дъщеря въ него, кажете: нека го има тя. Жомъ тя го има, имашъ го и ти. Та твоятъ идеалъ, доброто, което единъ човѣкъ има, и цѣлото човѣчество може да го има. И доброто, което единъ човѣкъ може да изгуби, и цѣлото човѣчество може да изгуби. Това е ^{го} законъ. Когато Адамъ изгуби живота си, и цѣлото човѣчество изгуби живота си. Това е философия. Когато ние се стараемъ да спасимъ единъ човѣкъ, или когато ние се стараемъ да внесемъ доброто въ единъ човѣкъ, азъ подразбирамъ ако ние сполучимъ да внесемъ доброто въ една душа, това добро можемъ да внесемъ и въ всички души. И когато не сполучимъ да внесемъ доброто въ една душа, ние никъдъ не можемъ да го внесемъ. Така трѣбва да разсъждавате. Та въ дадения случай ви пръвеждамъ този законъ и къмъ вашия животъ, сега специфично, понеже вие можете да кажете: това сѣ идейни работи. Законътъ има друго приложение. Ако ти не можешъ да внесешъ доброто въ една твоя мисълъ ти никъдъ не можешъ да го внесешъ. Ако въ своята мисълъ можешъ да внесешъ доброто, тази мисълъ ще мине въ всичкитъ твои желания, и ти спасявашъ себе си. Това е вѣрно. Затова всѣки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми да внесе доброто въ една своя мисълъ, въ една своя постѣпка, и тогава това добро като влѣзе въ тебе, то е една динамическа сила, и това добро ще те спаси. Нѣма нужда ти да внасяшъ доброто въ всѣка една твоя мисълъ, ти го внеси само на едно мѣсто, и го остави, да се размножава. Да видишъ какъ то се размножава. Така работятъ умнитъ хора. А глупавитъ хора работятъ по другъ начинъ. Умнитъ човѣкъ когато иска да събере стърготини желѣзни отъ земята, тури единъ магнитъ, и изведнажъ всичкитъ стърготини се налѣпватъ, събиратъ на едно мѣсто. Турни магнита на друго мѣсто, и пакъ събира всичкитъ. А глупавиятъ човѣкъ ги събира едно по едно, и полека. Питамъ, кой има по-хубавъ начинъ? Кой методъ е по-добъръ? Ти ще туришъ първия методъ. Като внесешъ доброто въ една своя

мисълъ, въ едно свое желанне, а това е единъ голѣмъ магнитъ, който събира всичко около себе си. И ти спестявашъ и време, и имашъ единъ органически законъ.

Тогавашъ каква е основната мисълъ? (Да внесемъ доброто въ една своя мисълъ). Нека остане тази идея за доброто въ мисълъта ви. Това сж граници-тѣ, това е направлението на съзнанието. Азъ ви говоря за една идея, която трѣбва да проникне въ съзнанието на всинца ви. Сега всички сенамирате въ борба, въ противорѣчие, казвамъ ви, този е единъ мащабъ, който трѣбва да имате като мѣрка. Имашъ каквото и да е противорѣчие, или каквото и да е страдание, спри се, ще застанешъ на тази страна, - не пожертвувай Божественото въ себе си! ЗАСТАНИ НА НЕГОВАТА СТРАНА! Каквито и да сж резултатитѣ, нѣма да съжеливашъ никога. Постъпниъ ли по другъ начинъ, прѣзъ цѣлия си животъ ще съжеливашъ, и нѣма да видишъ добро. Такъвъ е изводътъ.

САМО СВѢТЛИЯТЪ ПЪТЪ НА МЕДРОСТЪТА ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!

ВЪ ИСТИНАТА Е СКРИТЪ ЖИВОТА!